

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/43/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6914203963
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6914203963.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Janky Boroškovej v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o. so sídlom Kubániho 16, 811 01 Bratislava, proti žalovanému: 1/ K. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. XXX/XX, XXX XX J., a žalovanej: 2/: R. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. XXX, XXX XX J., za účasti: Združenie spotrebiteľov Slovenska, o. z., so sídlom Janka Kráľa 7, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 309 166 (do 30. 06. 2016, vystupujúce v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaných), zast. Mgr. Henrich Schindler, advokát, so sídlom Janka Kráľa 7, 974 01 Banskej Bystrici, o zaplatenie 2 829,37 € s prísl., na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 13C/162/2014-60 zo dňa 13. 10. 2015, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovaným 1/ a 2/ právo na náhradu trov konania nepriznal a žalobcu zaviazal povinnosťou nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 238,50 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a to právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil právne citáciou ustanovení § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 43a ods. 1, § 43c ods. 2 veta prvá, § 44 ods. 2, § 46 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Vychádzal zo skutkových zistení, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, že žalovaní 1/ a 2/ dňa 18. 12. 2008 vyplnili (v časti 1 až 5) žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, žalobca dňa 19. 12. 2008 doplnil údaje uvedené v časti 6 a súčasne doplnil dátum, pečiatku a podpis na predloženej žiadosti. Zmluvu, z ktorej si žalobca uplatnil nárok, súd prvej inštancie posúdil ako formulárové tlačivo s predtlačeným označením veriteľa - žalobcu s názvom „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere“, do ktorého záujemca o poskytnutie úveru vyplňa svoje osobné údaje a údaje o požadovanom revolvingovom úvere. Zistil, že žalovaní 1/ a 2/ žiadali podľa bodu 5 zmluvného formulára úver vo výške 1 659,70 € (50 000 Sk) s tým, že úver budú splácať v 42 mesačných splátkach splatných vždy k 16. dňu mesiaca po 85,91 € (2 588 Sk), pričom poskytnutá čiastka peňažných prostriedkov - revolvingu mala predstavovať sumu 927,77 € (27 950 Sk). Predpokladaná RPMN za úver mala byť vo výške 65,52 %, ročná úroková sadzba úveru mala byť vo výške 65,52 %, priemerná RPMN za úver mala byť vo výške 34,92 %, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu mala byť vo výške 58,06 % a ročná úroková sadzba revolvingu mala byť vo výške 67,12 %. Žalovaní

1/ a 2/ podpísali formulár dňa 18. 12. 2008. Na formulári sa v bode 6 zapisujú údaje o schválenom revolvingovom úvere s výslovným označením "nevypĺňať". Tento bod vyplňa veriteľ. Obsahom bodu je schválená výška úverového limitu vo výške 1 659,70 € s podmienkami splácania po dobu 42 mesiacov, v splátkach vo výške po 85,91 €, splatných v 16. deň mesiaca s tým, že poskytnutá čiastka peňažných prostriedkov z revolvingu predstavuje sumu 927,77 €. RPMN za úver bola určená vo výške 66,08 %, ročná úroková sadzba úveru bola určená vo výške 65,52 %, priemerná RPMN za úver bola určená vo výške 34,92 %, predpokladaná RPMN za úver po poskytnutí revolvingu bola určená vo výške 58,06 % a ročná úroková sadzba revolvingu bola určená vo výške 67,12 %. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca formulár podpísal dňa 19. 12. 2008 a preukázateľne do formulára v bode 6. doplnil zmenené údaje oproti bodu 5, týkajúce sa predpokladanej RPMN za úver a to už po podpísaní formulára žalovanými 1/ a 2/. Podľa predloženej „Karty klienta“ k zmluve č. 8200016932 zo dňa 12. 12. 2013 bola žalovaným 1/ a 2/ na úvere dňa 19. 12. 2008 vyplatená čiastka celkom 1 659,70 € a žalovaní 1/ a 2/ splatili na úvere sumu 888,75 €. Súd prvej inštancie vyhodnotením obsahu zmluvy a obsahu zmluvných všeobecných dojednaní vyvodil záver, že ide o vzťah podliehajúci režimu nie len zákonnej úpravy podľa Občianskeho zákonníka, ale tiež zákonnej úpravy Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. Konštatoval, že žalobca v bode 6 zmluvy uviedol zmenené údaje oproti bodu 5 zmluvy, a to ohľadne predpokladanej RPMN za úver (ktorá je dokonca vyššia ako predpokladaná RPMN uvedená v bode 5), t. j. doplnil - zmenil údaje do znenia zmluvy a žalovaní 1/ a 2/ takúto zmenu návrhu (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka) mali následne prijať, mali formulár opäť opatriť svojím podpisom a následne rovnopis doručiť do dispozičnej sféry žalobcu, ktorý postup pri uzavretí zmluvy nebol pred súdom preukázaný a preto takýto právny úkon vyhodnotil súd prvej inštancie z dôvodu nedodržania zákonom vyžadovanej písomnej formy a nedodržania zákonom predpísaného postupu (návrh zmluvy - akceptácia návrhu zmluvy bez výhrad, zmien či doplnkov) v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za neplatný. Zároveň zistil, že žalobca do zmluvných dojednaní zapracoval text o tom, že vyplnená a žalovanými 1/ a 2/ podpísaná žiadosť/zmluva sa považuje za návrh (bod 2.1. zmluvných dojednaní) na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Zároveň si vyhradil právo žiadosť dlžníka posúdiť a prípadne ním požadovanú výšku znížiť alebo zmeniť iné parametre, pričom zapracoval do zmluvy dojednanie, že takéto zmeny môže urobiť jednostranne, nezávisle od vôle spotrebiteľa, bez jeho súhlasu, bez toho, aby mal možnosť spotrebiteľ - žalovaní 1/ a 2/ sa k tomu vyjadriť a následne sa rozhodnúť či podpíše alebo nie takýto návrh zmluvy, ktorý im predložil veriteľ ako dodávateľ. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že navrhovateľom vypracované zmluvné dojednania, ktoré obsahujú aj postup veriteľa ohľadne uzavretia zmluvy a tiež prehlásenia dlžníka a jeho súhlasy, sú písané drobným a ťažko čitateľným písmom a je prakticky nemožné a vylúčené, že spotrebiteľ mal možnosť sa s nimi riadne oboznámiť a posúdiť ich obsah a význam. V závere konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o existencii platnej (písomnej) zmluvy o spotrebiteľskom (revolvingovom) úvere, z ktorej by si potom mohol dôvodne odvodzovať právo na vrátenie poskytnutého úveru s jeho príslušenstvom. Žalovaní 1/ a 2/ žalobcovi vrátili na poskytnutých peňažných prostriedkoch spolu sumu 888,75 € a tak dlhujú žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 770,95 €, a teda žaloba bola podaná dôvodne len pokiaľ ide o nesplatenú sumu. Z dôvodu vznesenej námietky premlčania, keď súd zistil, že premlčacia doba začala plynúť nasledujúcim dňom po získaní poskytnutej sumy žalovanými 1/ a 2/, čo bolo dňa 19. 12. 2008, pretože žalobca plnil žalovaným 1/ a 2/ v dôsledku neplatného právneho úkonu a žalobca podal žalobu na súd dňa 31. 03. 2014, urobil tak po uplynutí objektívnej trojročnej lehoty (z tohto dôvodu nebolo potrebné skúmať, či návrh podal v subjektívnej dvojročnej lehote) a preto súd prvej inštancie, vzhľadom na oprávnenú vznesenú námietku premlčania, zamietol žalobu v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol žalobe v plnom rozsahu vyhovieť, alternatívne zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Namietal závery súdu prvej inštancie, že zmluva o revolvingovom úvere nevznikla pre absenciu dohody o RPMN, pretože takýto záver odporuje zákonu č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie sú podmienkou vzniku samotnej zmluvy a jej platnosti. Chýbajúci údaj o RPMN nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ale má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov, preto pre vznik samotnej zmluvy nie je údaj o RPMN podstatný. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo k dohode o RPMN, jeho záver o tom, že zmluva nevznikla, nie je správny. Vyjadril názor, že údaj o RPMN nemôže zo svojej podstaty byť výsledkom dohody zmluvných strán, pretože podľa § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z. z. sa RPMN určuje na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy. Táto požiadavka preto vylučuje prípustnosť záverov súdu prvej inštancie ohľadne dojednávania RPMN, pretože zákon

formuláciou podmienok nepredpokladá dohadovanie zmluvných strán o jej výške, podobne ako aj iné povinné údaje (napr. priemerná RPMN, označenie kontrolného orgánu a pod.). Zdôraznil, že RPMN je možné určiť až po schválení úveru, pretože pre jej určenie má význam suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky, keď pri podaní žiadosti o poskytnutie úveru nie je známy údaj o dátume jeho vyplatenia. Poukázal na to, že údaje, ktoré vstupujú do výpočtu RPMN boli v obidvoch prípadoch rovnaké a nezmenila sa ani výška celkových nákladov, suma úveru, počet splátok ani dátum ich splatnosti. Údaj o RPMN je časovým vyjadrením celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré definuje zákon podľa stavu ku dňu uzavretia zmluvy. Údaj o RPMN je percentuálnym vyjadrením týchto nákladov, kde sa zohľadňuje práve časový faktor (dátum prvej splátky, počet dní medzi vyplatením úveru a pod.). S ohľadom na spôsob konštituovania zmluvného vzťahu (kedy spotrebiteľ podáva návrh na uzavretie zmluvy a dodávateľ rozhoduje o jeho schválení alebo neschválení) je potrebné konštatovať, že časové vyjadrenie celkových nákladov v podobe inej (nižšej alebo vyššej) RPMN ako je uvedená v návrhu, nie takou zmenou, výhradou či doplnením, ktoré by spĺňalo predpoklady pre aplikáciu ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca ďalej namietal, že odôvodnenie súdu prvej inštancie neobsahuje žiadne zdôvodnenie účelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, z rozsudku nevyplýva, podľa ktorého zákonného ustanovenia súd rozhodol, ako právnu normu vyložil a aplikoval, či zohľadňoval postavenie vedľajšieho účastníka ako osobitného subjektu, v prípade ktorého súdna prax priznáva náhradu trov právneho zastúpenia výnimočne. Namietal, že vedľajší účastník ani nemá procesné postavenie vedľajšieho účastníka z dôvodu, že nepredložil súhlas toho na strane koho má vystupovať, iba vstúpil do konania spôsobom, kedy o odporcovi mal získané informácie od súdu.

4. Žalovaní 1/ a 2/ a vedľajší účastník na strane žalovaných sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

5. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie vydal dňa 13. 10. 2015 s tým, že odvolanie voči nemu bolo podané dňa 25. 11. 2015. Dňom 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“), ktorý v zmysle § 470 ods. 1 stanovuje, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa prvej vety ods. 2 § 470 CSP však platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ust. § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávnym noriem (§ 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých odvolaní, ktoré boli podané do 30. 06. 2016, ktorý zostal aj zachovaný po 30. 06. 2016. V dôsledku toho platí, že ustanovenie novej účinnej právnej úpravy od 01. 07. 2016 o odvolaní a odvolacom konaní sa v prípade týchto odvolaní nemôžu uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto koná na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (závery rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 36/1995).

7. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania účinného OSP aktuálne § 362 ods. 1 CSP) oprávneným subjektom, stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP) aktuálne § 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 201 a § 202 OSP aktuálne § 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP aktuálne § 127 a § 165 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom § 379 CSP a dôvodmi odvolania § 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP) viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať, alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrário) dospel k záveru, že je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

8. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je dostatočné, obsahuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie ako i právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, v jednotlivostiach na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd len poukazuje a v ďalšom sa obmedzuje iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti uvádza nasledovné:

10. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozsudku týkajúce sa právnej relevantnosti spôsobu uzavretia zmluvy právneho vzťahu, sú správne. Odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, ohľadne záveru, že medzi stranami nedošlo k uzavretiu spornej zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 19. 12. 2008, je správne. Z dokazovania je zrejmé, že strany mienili uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Na kontrakčný proces súd prvej inštancie správne aplikoval kogentné ust. § 43a a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorého aplikáciu zákon č. 258/2001 Z. z. nevylučuje. Občiansky zákonník kogentne ustanovuje, že v rámci procesu uzavierania každej zmluvy akákoľvek zmena oproti návrhu na jej uzavretie predstavuje nový návrh (§ 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka), ktorý podlieha akceptácii. Z dokazovania vyplýva, že žalobca oproti návrhu žalovaných 1/ a 2/ na uzavretie zmluvy zmenil navrhovanú hodnotu RPMN, nakoľko RPMN je náležitou zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 písm. j) zák. č. 258/2001 Z. z.). Pri jej zmene musí ísť o nový návrh na uzavretie zmluvy, pokiaľ ide o požiadavku zákona, že údaj o RPMN sa určuje na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z hľadiska kontrakčného procesu je nutné túto požiadavku vykladať tak, že ide o konsenzus obidvoch zmluvných strán o hodnote RPMN, na základe ostatných dojednaných údajov zmluvy. Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné. Nakoľko zákon vyžaduje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z.), návrh na jej uzavretie ako aj jeho prijatie musia mať písomnú formu. Keď z dokazovania nevyplýva písomné prijatie nového návrhu na uzavretie zmluvy so zmenenou hodnotou RPMN zo strany žalovaných 1/ a 2/, keďže v rámci kontrakčného procesu medzi stranami nedošlo k dohode o RPMN spotrebiteľského úveru, vyvodený záver súdu prvej inštancie, že k uzavretiu spornej zmluvy nedošlo, je správny. Aplikácia ust. § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. preto neprichádza do úvahy, pretože toto ustanovenie dopadá len na prípad, kedy zmluva vznikla, ale chýba jej niektorá zákonná záležitosť a nie na situáciu, kedy k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere vôbec nedošlo v dôsledku neprijatia návrhu na jej uzavretie.

11. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, čo do účelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník na strane žalovaných 1/ a 2/ vstúpil do predmetného konania dňa 06. 10. 2014. Dňa 24. 11. 2014 podal písomné vyjadrenie, v ktorom sa k veci právne kvalifikovane vyjadril. Okrem toho, že kvalifikoval zmluvu ako spotrebiteľskú, nezameral sa iba na vznesenie námietky premlčania v rámci predpripraveného formulára, ale aj na predmetnú zmluvu. Právne posúdil zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka s tým, že výslovne konštatoval, že zmluvné dojednania sú neprimerané a v rozpore s dobrými mravmi, rovnako aj s najvyššou prípustnou mierou odplaty v zmysle platných právnych predpisov, keď namietol samotnú výšku odplaty, nakoľko zo zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru vyplývalo, že poskytnutú čiastku úveru vo výške 1 659,70 € boli žalovaní 1/ a 2/ povinní uhradiť v 42 mesačných splátkach vo výške 85,91 €, teda sumu 3 608,22 €, čo je takmer dvojnásobok poskytnutej sumy. Namietal výšku ročnej úrokovej sadzby úveru vo výške 65,52 %, ktorá presiahla štandardnú výšku viac ako 5-násobne. Vyjadril názor, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov je v rozpore s ust. § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 10 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Namietal, že zmluva obsahuje údaje o poskytnutí čiastky revolvingu vo výške 927,77 €, ktorú musí dlžník uhradiť v neuviedenej dobe s uvedením len zmluvnej odmeny, a teda zo zmluvy nie je zrejmé, či sa jedná o ďalší úver, resp. inú zmluvu, alebo či boli dlžníkovi poskytnuté aj tieto prostriedky. Z uvedených dôvodov považoval zmluvu za absolútne neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka. Namietal, že zmluva o úvere neobsahuje povinné náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. e), g), i) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho by sa spotrebiteľský úver mal považovať za bezúročný a bez poplatkov. Namietal uvedenie dvojakej sadzby úrokov a ročnej percentuálnej miery nákladov. Vzniesol aj námietku premlčania v zmysle § 107

ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by súd posúdil zmluvu o revolvingovom úvere ako absolútne neplatnú pre jej neurčitost' a nezrozumiteľnosť. Odvolací súd má za to, že nejde o úkon, ktorý by bol až tak formulárový a nenáročný, že by sa jednalo len o úkon administratívny, ktorého podstatou by bolo len doplnenie niekoľko málo údajov do vopred predtlačeneho formulára, bez potreby detailnejšieho oboznámenia sa s obsahom žaloby a s jej prílohami. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 MCdo 5/2013 vyplýva, že posúdenie otázky účelnosti vynaložených trov, právna úprava ponecháva na zváženie súdu, ktorému nemožno toto oprávnenie uprieť. Je preto povinnosťou súdu, v rámci ktorej musí prihliadnuť na osobitosti každého jedného prípadu a svoje úvahy a závery dostatočne odôvodniť. Teda účelnosť trov konania je potrebné posudzovať v každej veci individuálne. Z uvedeného vyplýva skutočnosť, že strana sporu Združenie spotrebiteľov Slovenska OZ, ktorý v konaní vystupoval ako vedľajší účastník, vystupujúci v určitých typoch sporov opakovane, nie je sama o sebe dôvodom, pre ktorý by neboli jeho trov v takýchto konaniach vynaložené účelne.

12. Pokiaľ žalobca v odvolaní argumentoval, že žalovaný výslovne neudelil súhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, podľa názoru odvolacieho súdu táto námietka neobstoí, lebo v zmysle ust. § 93 OSP účinného do 31. 12. 2014 sa na vstup vedľajšieho účastníka do konania nevyžadoval výslovný súhlas žalovaného so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Vedľajší účastník vstúpil do konania dňa 06. 10. 2014.

13. Odvolací súd konštatuje, že novela Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 353/2004 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2015 do 30. 06. 2016 neobsahovala ustanovenia prechodného charakteru, preto novelizované znenie § 93 ods. 2 a 3 OSP bolo možné aplikovať na právne vzťahy odo dňa účinnosti tohto zákona, teda od 01. 01. 2015. Oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania bolo doručené súdu pred 01. 01. 2015. Uvedený právny záver nespochybňuje ani dôvodová správa k zákonu č. 353/2014 Z. z. a konštatuje, že odstraňuje interpretačné problémy praxe súdov, ak z uvedeného v žiadnom prípade nevyplýva, že by uvedená novela zákonom č. 353/2014 Z. z. mala byť aplikovaná i na právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou. Podmienky na vstup vedľajšieho účastníka do konania zavedené právnou úpravou účinnou od 01. 01. 2015 do 30. 06. 2016 nemožno aplikovať na tie prípady kedy vedľajší účastník do konania vstúpil ešte za účinnosti starej právnej úpravy, ktorá takéto podmienky pre vznik vedľajšieho účastníctva nezakotvovala, pretože by sa tak podľa novej právnej úpravy posudzoval vznik právnych vzťahov a nadobudnutých práv, ktoré vedľajšiemu účastníkovi jeho vstupom do konania vznikli, ku ktorému došlo pred jej prijatím.

14. Vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu sa odvolací súd nezaoberal otázkou premlčania nároku, vzhľadom na ktorú súd prvej inštancie predovšetkým žalobu zamietol. V prejednávanej veci išlo o nedoplatok z bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť žalovaným 1/ a 2/, vzhľadom na prevzatie a nevrátenie finančných prostriedkov z titulu neplatnej úverovej zmluvy, ktoré prevzali dňa 19. 12. 2008. Žalobca podal žalobu dňa 31. 03. 2014, teda po uplynutí objektívnej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia.

15. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvej inštancie návrh žalobcu zamietol, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku ako i vo výrokoch o náhrade trov konania, ktorý je závislý od rozhodnutia vo veci samej (§ 367 ods. 2 CSP) ako vecne správny potvrdil. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o náhrade trov konania, podľa v tej dobe platného a účinného ust. § 142 ods. 1 OSP. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dostatočným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie ohľadne náhrady trov konania, uviedol aplikáciu právneho predpisu, s konkretizovaním ktorý z účastníkov mal vo veci plný úspech. V prípade žalovaných 1/ a 2/, ktorí si náhradu trov konania neuplatnili a ani im zo spisového materiálu žiadne konkrétne trov nevyplývajú, z uvedených dôvodov im náhradu trov konania súd prvej inštancie nepriznal. Zároveň z odôvodnenia vyplýva, že bola špecifikovaná výška tarifnej odmeny vrátane režijného paušálu za ten ktorý úkon právnej služby. Odvolací súd konštatuje, že súdom prvej inštancie uvádzané argumenty zdôvodňujúce priznanie náhrady trov konania vedľajšieho účastníka vystupujúceho na strane žalovaných 1/ a 2/ sú správne a preto rozhodnutie v napadnutom výroku potvrdil. Výšku priznaných trov právneho zastúpenia odvolací súd nepreskúmaval, nakoľko je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný a žalobca v odvolaní nenamietal, resp. kvalifikovaným a konkrétnym spôsobom nespochybnil správnosť výpočtu vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných 1/ a 2/ priznaných trov konania, resp. trov právneho zastúpenia. Odvolací súd sa preto obmedzil

na preskúmanie namietanej dôvodnosti a účelnosti priznanej náhrady trov konania a ich výšku už nepreskúmaval.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa jej úspechu vo veci. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaným 1/ a 2/ ako aj Združeniu spotrebiteľov Slovenska, o. z. (do 30. 06. 2016 vystupujúce v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaných 1/a 2/), ktorí boli v odvolacom konaní úspešní, trovy odvolacieho konania, ktoré by boli preukázané, odôvodnené a ktoré by predstavovali účelne vynaložené výdavky žalovaných 1/ a 2/ (§ 251 CSP), ako aj Združenia spotrebiteľov Slovenska, o. z., ktoré v konaní vystupovalo ako vedľajší účastník na strane žalovaných 1/ a 2/ v zmysle platnej a účinnej úpravy OSP do 30. 06. 2016, ktoré zdieľalo úspech žalovaných 1/ a 2/, na strane ktorých vystupovalo, nevznikli. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).